

ALBERTO RAVAGNANI

TVOJE ŽIVLJENJE, V MOJE ŽIVLJENJE

ALBERTO RAVAGNANI

**TVOJE
ZIVLJENJE
V MOJE
ZIVLJENJE**

**ZALOŽBA
DRUŽINA**

TRI

Domov se vračam po daljši poti. Kadar sem na svoji grazielli – ki sem jo dobil od babice –, se počutim lažjega in uspem bolje razmišljati. Morda zato, ker možgani na odprtem dobijo več kisika, ali pa zato, ker se med poganjanjem pedalov uspem osredotočiti nase. Dejstvo je, da mi vožnja s kolesom pomaga, da vstopim vase.

Ko sva odhajala iz oratorija, mi je Jacopo predlagal, da me pospremi do doma, a sem ga zavrnil, tako da sem si izmislil neki izgovor.

Mislim, da me je spregledal, a ni pomembno: nujno sem moral biti sam.

Poganjam in razmišljam.

Čeprav se na kolesu počutim lahkega kot orel, je moje srce v resnici težko kot iz svinca.

Na Spotifyju sem si ustvaril seznam pesmi za takrat, ko sem žalosten. Poimenoval sem ga NUMB, kot pesem XXXTentactiona. Na seznamu so skoraj samo njegove pesmi. Imel je izreden talent: svoja čustva mu je uspelo spremeniti v glasbo. To je razlog, zakaj mi je tako všeč. On. In glasba na splošno.

Zares veliko poslušam glasbo. To počnem, da podkrepim svoja čustva. Kadar sem vesel, izberem pesmi, ki me še bolj razvedrijo.

Kadar sem potrtr, poslušam take, ki me še bolj potrejo. Glasba ima to moč, da daje obliko temu, kar čutim, česar ne znam izraziti z besedami. Kadar najdem pesem, ki se sklada s tem, kar čutim, jo na ves glas navijem v slušalkah, kot bi hotel okoli sebe materializirati tisto, kar bi sicer ostalo zaklenjeno v meni. Pogosto se zgodi, da poleg čustev na dan privre še kaj drugega: stari spomini, jasni uvidi, s čustvi prepojene solze. Domači se pritožujejo, da vedno poslušam preglasno glasbo in jih ne slišim, ko me kličejo. Ne vejo, da to potrebujem, da slišim samega sebe in poskušam dojeti tisto, česar o sebi še ne čutim.

Že več kot eno uro poganjam pedale. Prečkal sem največji milanski park, ker sem hotel uživati v sončnem zahodu brez hrupa avtomobilov in pogleda na zgradbe. Tukaj sva samo jaz in moje kolo, moja glasba in moja čustva. Pred menoj sonce barva oblake na rdeče in mi oči napolnjuje z ognjem, medtem ko mi pesem SAD! od XXXTentactiona odmeva v bobničkih in v srcu, zrak pa suši žalost na mojem obrazu.

V bistvu sem vesel, da sem tako žalosten, ker izkušam silovita čustva. Konec koncev na ta način čutim, da sem živ. Zelo živ. In lepo je tako, čeprav me boli.

Nenadoma me prešine uvid.

Ne trpim zato, ker sem videl, kako je Elena poljubila tistega fanta. No, v bistvu ja, v tistem trenutku se je moje srce razletelo na tisoč koščkov. In še tisoč. Pa še tisoč. Resnični problem pa nista ona ali on, temveč jaz. Jaz, ki nisem uspel govoriti z njo, jaz, ki sem odprt in družaben z vsemi, pred njo pa zmrznem. Groza me je, da bi me njena zavrnitev lahko uničila.

Ustavim kolo in utišam glasbo.

Telefon vibrira. Mami.

Presneto, staršem nisem sporočil, da bom pozen. Skrbi ju, predvsem pa sta razkurjena. Odgovorim s sporočilom: »Prihajam.«

Ravno speljem, ko telefon spet zavibrira. Tokrat je Jacopo.

Čudno, pomislim. Pred kakšno uro sva se poslovila, le kaj nujnega mi mora povedati? »Jaki, ne morem govoriti, drvim domov. Kaj pa je?«

»Izvedel sem, kdo je Elenin fant.«

ŠTIRI

»Mami, zvečer grem ven z Jacopom.«

»Kam pa gresta?«

»Ah, malo naokrog.«

»Ok, ampak ne bodi pozen. In pošlji mi sporočilo, ko boš na poti domov.«

Za moje starše je Jacopo primer vzornega sina: razgledan, odgovoren, radodaren, vedno pripravljen pomagati pri domačih opravilih. A v bistvu ne vesta, da njegova mama Betty vedno najde kaj, da ga kritizira in da vsake toliko znori nad njim. Seveda je treba povedati, da je Jacopova mami zelo zahtevna, in če bi bil jaz njen sin, bi me verjetno že tisočkrat obesila na steno, a ne morem zanikati, da je Jacopo res lepo vzgojen. Če grem ven z njim, moja starša mislita, da sem na varnem, karkoli bi naredil. Lahko bi šel celo v striptiz klub ob dveh ponoči, a če bi bil Jacopo z mano, ne bi bilo problema.

Zato (pa tudi zaradi marsičesa drugega) je Jacopo moj najboljši prijatelj. Poznava se že od nekdaj, ker sva že od malega skupaj hodila v center Neri in igrava v nogometni ekipi oratorija. A šele to poletje sva se zares spoprijateljila. Ne bi znal navesti točnega razloga, a odkar smo šli skupaj na počitnice, ki jih je organiziral don, se je pojavil neki poseben občutek. Morda zato, ker sva oba odrasla in

so se najini interesi križali. Morda zato, ker sva oba zelo občutljiva in stvari rada vzameva zares. Morda pa zato, ker sva med pohodom pod žgočim soncem med sardinskimi griči začela razpravljati o nogometu, na koncu pa sva si izmenjala veliko izkušenj, ki jih do takrat nisva delila še z nikomer.

Stojim pri vratih, ko zaslišim: »Upam, da te ne bom videla s kakšno punco, ko si tako oblečen.«

Moja sestra Sonia mora vedno pokritizirati, kako sem oblečen. Samo tri leta je starejša od mene, a je bolj zoprna kot moja mami. Ima izreden talent za kritiziranje. Priznam, zelo lepo se oblači in želi, da bi to uspevalo tudi meni, a včasih resnično pretirava.

»Kaj ti pa tokrat ni všeč?« razdražen vprašam, čeprav se nekoliko bojim njenega mnjenja. »Sicer pa se ne dobim z nobeno punco. V center grem z Jacopom.«

»Oprosti, kaj misliš, da v centru ne boš nikogar srečal?« vpraša in me opazuje izpod zavetja svojega frufruja, zaradi katerega izgleda kot mešanica med Čudno Emily in Edno iz *Neverjetnih*. »Vedno se je treba dobro obleči. Hočem reči, k črnim kavbojkam ne moreš obleči te rdeče majice, niti če je od Tommyja Hilfigerja. Poleg tega je ogabna ... Kdo ti jo je podaril? Videti si kot semafor. Raje si obleci bež puli, v tistem bi bil videti božansko. In seveda bele čevlje. Lepo te prosim, sezuji že te črne superge.«

Prisežem, da bi Sonio vsakič, ko začne s tem, najraje nekam poslal in se obrnil stran, potem pa se dobro pogledam v ogledalo in moram priznati, da ima prav. Čisto vsakič. A ker se nočem odkrito strinjati z njo, tega tudi tokrat ne storim. Preprosto se vrnem nazaj v sobo in se preoblečem. Ko sem že tam, se pošpricam še z dvema kapljicama parfuma *1 Million*, zaradi katerega se takoj počutim lepše. Ah, pozabil sem: ura! Pametno uro iztaknem iz polnilca in si jo nadenem na zapestje. Opazim, da zamujam: ubogi Jacopo, kot vedno me mora čakati.

Zgrabim jakno in medtem ko hitim k vratom, se z obratom poka-
žem Sonii, da bi videla rezultat.

»Oh, mnogo bolje. In pohvaljen, da si uporabil parfum, ki sem ti ga
podarila,« zadovoljno komentira.

Nič ji ne uide.

»Hvala, *sister*.« Vhodna vrata se zaprejo za mano. »Ampak kako mi
greš na jetra ...«

Moja hiša je od Jacopove oddaljena približno dva kilometra. Do nje
grem po kolesarski poti, ki poteka vzdolž pokopališča, nato preč-
kam glavno cesto, potem vozim po ulicah mesta. Hitro poganjam,
da bi nadoknadil zamudo, a ne morem kaj, da se ne bi ustavil in
posnel fotografije ob prizoru, ki se mi odpre pred očmi: geometrija
zgradb, poezija sončnega zahoda, barva avtomobilov, ki stojijo pred
semaforjem ... Busto morda res ni Milano, vendar mi vedno znova
vzbuja močna čustva. Seveda ostaja provincialno mesto, ki je za
večino mojih prijateljev pretesno. Meni pa je vseč in ga ne bi zame-
njajal za nič na svetu. Nekaj klikov na telefonu in sliko že delim na
Instagramu. Nato jo pošljem še Jacopu – bo vsaj videl, da prihajam.

»Oprosti za zamudo!« mu zadihano od daleč zavpijem, kot bi to
lahko karkoli spremenilo. Jacopo se ne razburja. Medtem ko še
zadnjič zavrtim pedala, vstane s pločnika pred hišo in mi pride
nasproti, tako da še vedno gleda v svoj telefon.

»Ne skrbi, sem že navajen. Sem pa ta čas izkoristil za to, da sem
malo pobrskal po Instagramu ...«

Moj pogled pove več kot tisoč besed. Radovednost. A tudi nekaj
zaskrbljenosti zaradi tistega, kar je odkril.

»Daj, pohitiva žel!«

Jacopo skoči na svoje kolo bianchi, ki je v mnogo slabšem stanju kot moje. Enkrat pozvoniva z zvoncem in na pot. A ko prvič zavrti pedale, se ustavi, se obrne k meni in me premeri od glave do pet.

»Oprosti, zakaj si pa tako elegantno oblečen? Saj te ne peljem v Terrazzo Yucco.« To je ena najbolj imenitnih restavracij v mestu.

»Hej, ohraniti moram svoj ugled! To se imenuje stil, Jaki. Ali ga imaš ali pa ga nimaš,« domišljavo odvrnem in pri tem zamolčim Sonio in njene nasvete. »Kaj pa če danes spoznam punco svojega življenja? Menda ne bom šel v trenirki, ne?«

»Pomiri se, Elena je v Gallarateju z generacijo 2003.«

»Kaj? Kako pa veš?«

»Hej, a sploh veš, s kom imaš opravka?«

Jacopo je neverjeten. Iz srca me ima rad in to uspe vedno dokazati na tisoč načinov. Poleg tega to počne s takšno srčno preprostostjo, da me vedno znova preseneti. Vedno najprej pomisli na druge z razorožujočo naravnostjo brez ovinkarjenja in ne da bi karkoli zahteval v zameno.

V tem mu nekoliko zavidam, ker vem, da sem ravno njegovo nasprotje. Oblačila, na primer. Jaz sem eleganten in naperfumiran od glave do pet, on pa vedno nosi črno trenirko in vijolično jopico (ki ju moja sestra ne bi nikoli skombinirala). In vseč mu je tako. Jaz imam iPhone 12 Pro, njemu pa zadošča preprost kitajski telefon, da bi težko našel slabšega. Jaz se vedno na široko pritožujem glede vsega, on pa prav nikoli ne jamra. Tega ne dela zato, ker bi se pretvarjal, tak pač je: iskren in dragocen človek. Ponosen sem, da sem njegov najboljši prijatelj.

Pet minut in sva v centru. Kolesi prikleneva pod lučjo pred vrati knjižnice, ker so tukaj varnostne kamere. Čeprav sta kolesi stari,

ju prikleneva z dvema verigama, ker človek nikoli ne ve. Obstajajo ljudje, ki so še v slabšem stanju kot najini kolesi. V Bustu je toliko kriminala, da lahko *Gomora* samo strmi.

Ura je 21.15 in skoraj nikogar ni videti. Verjetno zato, ker je torkov večer in je treba naslednji dan v šolo in na delo. Še bolje, tako lahko vsaj v miru klepetava in uživava v centru Busta, ki se mi zdi resnično kul. Vsaj meni. Dejstvo je, da se tukaj počutim domače. Na pamet poznam vsako izložbo vsake trgovine, odpiralne čase barov in celo cenike prodajaln sladoleda.

»Odkril sem, da zdaj preprodajajo tudi tam!« Jacopo mi pokaže neko ozko ulico za vhodom v Lillapois na vogalu trga. »V bistvu so se sem prestavili preprodajalci iz parka Tessile, ker je tam krožilo preveč policajev.«

»Kako da vse to veš?« resnično presenečen vprašam.

»Hm, eden mojih sošolcev je, kako bi rekli, reden odjemalec, in nam pogosto pripoveduje o svojih zadevah ... Izvedel sem cel kup reči, veš. Na primer, da je Riccardo del njegove družbe.«

»Riccardo?«

»Elenin fant.«

»Ah, izvrstno ...«

»V bistvu kaže, da je velika riba,« nadaljuje, kot mi ne bi ravnokar zaril noža v srce. »Elena je dobro izbrala!«

»Kaj za ...«

Že sem ga hotel ozmerjati, ko sva se zaradi klica z druge strani trga sunkovito obrnila.

»Hej, dober večer!«

Bil je don Andrea.

»Prima, don!«

Niti toliko časa nimava, da bi mu odzdravila, ko se že znajde pred nama. Naokrog se vedno vozi z električnim monokolesom, zaradi česar je videti kot nekakšen superjunak (zelo bedast, za povrhu). Morda zato, ker imam v spominu don Mattea in njegovo kolo, a še vedno mi je čudno, kadar vidim duhovnika na takšni napravi. Predvsem zato, ker je edini v Bustu, ki ga ima.

»Kaj počneta tukaj? Ali jutri nimata šole?«

»Ja, samo ...«

»Ni važno.« Don je pač tak: ne dela si preveč skrbi in vedno se mu mudi. Reče eno, v mislih pa ima že nekaj drugega. »V bistvu imam predlog za vaju.«

»Za naju?«

»Za vaju, pa tudi za druge. A ne za vse. Ne vem še točno, za koga. Kakorkoli, zdaj bom vse organiziral, jutri pa vam sporočim. Se slišimo na WhatsAppu. Zdaj se mi pa mudi, ker imam sestanek.«

V hipu izpuhti izpred najinih oči na svojem kolesu z bleščečimi led lučmi.

Kakšen čuden tip.

Z Jacopom sediva tam in strmiva v lučke, dokler ne izginejo v temi na drugi strani trga.

»Hej, ne vem, kako je s tabo, ampak mene je zgrabila lakota. Mek?« Pričakujoče me pogleda.

»Kaj pa drugega!«

McDonald's je verjetno najbolj obiskan kraj v centru. Ob katerikoli uri dneva in noči so tam vedno ljudje. Mislim, da je McDonald's za nekatere drugi dom, zatočišče, kjer lahko v hrani utopijo žalost življenja. Zunaj pri stranskih oknih dostavljavci hrane čakajo na naročila za dostavo na dom. Pred vhodom pa postavajo mladi in kadijo, otroci pa čakajo starše, da bi se vrnili domov.

Čeprav je ura že skoraj deset zvečer, ko zagotovo ni največje gneče, morava voziti slalom med ljudmi, da lahko vstopiva. Tam vidim ljudi vseh vrst: Pakistanca, ki prodaja rože, petnajstletnega mami-nega sinka s supergami *Jordan 4 Retro x Off White* in elektronsko cigareto, južnoameriškega dostavljavca, ki mi je enkrat dostavil hrano pred oratorij ... Vdihujem raznolike vonjave: moške parfume, cigarete, znoj, cvrtje, marihuano ... Slišim tudi raznorazne zvoke: pogovore v neznanih jezikih, smeh, preklinjanje ... Skratka, tam vlada raznolikost človeštva.

»Zamenjali so varnostnika,« opazi Jacopo.

Dejansko bi ga bilo težko spregledati. Prava surovina je: višji kot dva metra in širok kot omara iz masivnega lesa, ki jo ima moja babi. Plešasta glava se mu sveti kot krogla za bowling in odbija sij svetlobnih znakov. Temnopolt in resnega brezizraznega obraza, ki daje vtis rahle grožnje.

Stopiva skozi drsna vrata, pokimava varnostniku, da bi izpadla čim bolj prijazno in ne da bi od njega prejela kakršenkoli odgovor, se postaviva v vrsto.

Že veva, kaj bova.

»Običajno porcijo Chicken McNuggets, kajne?«

»Pa še pomfri.«

»In kokakolo.«

Skratka: klasika.

Pred nama stoji dostavljavec s kapuco na glavi in tipičnim termo nahrbtnikom na hrbtu, ki je tako ogromen, da sam zasede dve mesti v vrsti. Poleg tega pa se še neprestano premika levo in desno.

Stopim pol koraka nazaj, da me ne bi zadel, in glasno zahrkam, da bi me opazil.

Jacopo me dregne s komolcem in me očitajoče pogleda.

»Poslušaj, nahrbtnik lahko ima tudi med nogami, ne?« mu ježno na ves glas odgovorim. Mislim, da me je tokrat slišal celo varnostnik.

Dostavljaivec pa ostane ravnodušen in ko pride na vrsto za naročilo, se obrne k blagajničarki. Zdi se mi, da naroča zase. Morda je končal z delom.

»Kaj si mi že pravil o tistem tipu?«

»O katerem tipu?«

»O Eleninem tipu.« Ko izgovorim te besede, se mi zdijo absurdne.

»Ah, ja. Počakaj.«

Jacopo vzame telefon iz žepa in odpre Instagram.

»Tukaj je: Riccardo Annibali.«

Dostavljaivec končno obmiruje.

Zgrabim telefon in začnem gledati profil te zgube.

»Videti je, da ima 3.487 sledilcev ... Presneto, kako mu je to uspelo? Mogoče se pretvarja, da je raper ... Verjetno ima običajne pesmi bolnika z možgansko okvaro. Pa kakšna je ta njegova fotografija? Saj se sploh nič ne vidi ... Aha, glej, manjkal je samo še z dimom zakrit obraz. Od trave, sklepam. Zelo dobro,« sklenem, »še odvisnik je povrhu.«

»Mislim, da je še več kot to,« me popravi Jacopo. »Moj sošolec ...«

»Tisti, ki preprodaja?«

»Ja, tisti. Kot sem ti povedal, je ta Riccardo del njegove združbe. V bistvu, kolikor vem, je njihov vodja.«

»Si ga videl preprodajati?«

»Kaj pa misliš!? Govorim ti samo tisto, kar mi je povedal sošolec.«

»Torej sta prijatelja? Morda ve tudi, kje stanuje? Ali kako je spoznal Eleno?«

»Presneto, kako naj jaz to vem! Saj ga nisem šel izprašat.«

»Ok, oprosti, gre za to ...«

»Ja, saj vem, rad bi šel k njemu domov in mu razbil faco, ker ti jo je speljal.«

Otrpnem in se zastrmim vanj. Ne morem se upreti: »Kakšen idiot si ...« Sem se pa vsaj nasmehnil.

»Ok, poglejva njegove objave,« rečem in spet pogledam na telefon. »Sranje, same temne fotke. Tukaj je s svojo tolpo, tukaj je fotografija ... Kaj je to? Ne vidi se ... Ah, na skejtu. In tukaj je na postelji v spodnjicah, da se dobro vidijo mišice. Ok, še usran bodybuilder je povrhu.«

Dostavljaivec začne spet opletati z nahrbtnikom in mi z njim občasno sune telefon.

Zdaj imam pa dovolj. Dvignem pogled s telefona in mu hočem nekaj zabrusiti, pa me Jacopo spet zadrži. Saj tako ali tako že plačuje, si rečem. Vsak čas se bo speljal.

Ne vem, ali me bolj živcira debil pred mano ali zguba, ki jo gledam na telefonu. Morda oba enako.

Zaprem Instagram in telefon spustim v Jacopove roke. Oči uprem v nebo in zavzdihnem.

»Kako je mogoče, da je Elena s tem idiotom?!«

Morda sem to rekel preveč na glas. Dostavljaivec se v hipu obrne, me z obema rokama zgrabi za jakno in me povleče k sebi, da sem samo tri centimetre oddaljen od njegovega nosu.

Riccardo je.

»Če imaš kakšen problem z mano, mi to povej v obraz, jasno?«

»Ja, oprosti ... Nisem hotel ...«

»Oprosti za en drek! Samo debilen mamin sinček si!«

Njegove oči so pordele. Zadah ima po dimu.

Instinktivno ga poskušam odriniti, tako da ga s podlaktmi potisnem na prsi, a ga ne morem premakniti niti za centimeter. Ni samo besen, tudi zelo močan je.

»In glej, da se brigaš zase, jasno?! Drugače te bom utišal, kot bi mignil.«

Zgrabi me panika. Še nikoli se nisem znašel v podobni situaciji. S pogledom poiščem Jacopa, a tudi on ne ve, kaj storiti. Ne morem pobegniti. Ne znam se braniti. Ničesar ne razumem.

Nenadoma me nekdo ali nekaj dvigne s tal. Odlepim se od tal in od Riccarda, odlepim se od vsega.

Kaj se dogaja?

Prostor se začne divje premikati pred mojimi očmi in čez pol sekunde se znajdem z obrazom prilepljen na vhodna vrata. Na steklu vidim odsev. Varnostnik je, tisti orjak. Vrgel me bo ven.

Poskušam se izviti, a zaman. Prava zverina je.

»Hej, kaj imam jaz s tem? On je začel!«

»On dela, prijateljček,« hladno odvrne.

Niti toliko časa nimam, da bi kaj odvrnil, ko se že znajdem zunaj na tleh. Slabo pristanem na pločniku in izgubim ravnotežje, tako da se znajdem na pokrovu motorja belega golfa, ki je parkiran pred vhodom. Moj obraz na pločevini povzroči top zvok, ki odmeva v moji glavi in po vsej ulici.

Jacopo steče za mano in mi pomaga vstati.

»Vse ok?«

Ničesar ne morem spraviti iz sebe. Šokiran sem.

Vtem se odprejo vrata McDonald'sa in ven pride Riccardo. Na hrbtu ima nahrbtnik, v roki pa vroč hamburger. Stopi k meni, se ustavi in me srepo pogleda.

Kaj še hoče?

Odgrizne velik kos hamburgerja in ga glasno prežveči pred mano.

Kaj še hoče?

Pogoltne grižljaj, si z roko obriše usta in odide.

DVAINDVAJSET

»Motiš se. Ni tako, kot misliš.«

Andrea tako kot običajno prižge svojo cigareto Winston blue, preden gre v razred in potegne prvi dim. Videti je zadovoljen.

»Imel sem te za pridnega fanta, Fede,« mi reče z nasmehom na ustnicah. »Vendar imaš, hvala Bogu, tudi ti svojo temno plat.«

Poda mi cigareto, vendar jo zavrnem z jezno kretnjo roke.

»Daj no, ni se ti več treba pretvarjati,« vztraja in mi cigareto potisne praktično pred usta.

»Andrea, ne kadim.«

»Če si pa dilerjev kolega!« vzklikne in zakrili z rokami.

»Šššš, govori tišje, presneto. Tukaj naju vsi slišijo!«

V resnici ni skoraj nikogar, vendar me že samo misel, da bi naju lahko kdo slišal, spravi v paniko.

»Res je, ohraniti moraš svoj ugled. Moj je šel že dolgo nazaj po zlu.«

Spet se zasmeje.

Meni pa se še vedno ne zdi smešno.

»Poslušaj, Riccardo je samo moj prijatelj. Nobene zveze nimam s tem, kar počne. Včeraj sva šla skupaj ven ...«

»In potegnil te je v svoje posle. Klasika. Najprej se dela prijatelja, da pridobi tvoje zaupanje, nato te prosi, da ga pospremiš, da vidi, kako se znajdeš, na koncu, če si mu všeč, pa te vzame s sabo na delo. On zaključi posle, ti pa služiš kot izvidnik. Ti si s svojim angelskim obrazom popoln za to, ker nikoli nihče ne bi posumil vate.«

Andrea prekine svoj govor, da bi kadil.

Čakam, da nadaljuje.

»Dobro vem, kako določene stvari potekajo. Verjemi mi, hoče te vpeljati v posel. Tudi z mano je poskusil.«

»Kako to misliš?« Padem z oblakov.

»Do konca oktobra ga je spremljal neki drug fant, nekega dne pa mi je začel pripovedovati čudne stvari: govoril mi je o priložnosti in o denarju. Najprej nisem razumel, kaj mi je hotel povedati. Nekaj dni kasneje mi je napisal sporočilo: srečajva se. Dobila sva se v Tessilu in predlagal mi je, da bi mu pomagal preprodajati. Rekel mi je, da je zanesljiv, da sem lahko miren in da si bova razdelila zaslužek.«

Ne morem verjeti svojim ušesom.

»In kaj si naredil?«

»Hočeš vedeti resnico?« me vpraša. Potegne dim in naredi dolg premor. »Najprej me je mikalo, da bi sprejel. Zelo me je mikalo. Že tako ali tako sem kdaj pa kdaj prodal naprej drugim, kar sem kupoval od njega, torej bi šlo samo za neko nadgradnjo. Nekega večera sem ga pospremil, a po prvi stranki sem se umaknil. Nisem hotel zabresti v težave.«

»Torej ga v resnici dobro poznaš. Zakaj mi nisi povedal?«

»Kaj pa misliš? Da ti bom govoril o svojem dilerju? Tebi, ki bi mi zagotovo najedal. Zdaj, ko si tudi ti del tega kroga, ti lahko govorim, prej pa nikakor ne.«

Še enkrat potegne in naredi še en premor.

»Glede na to, da si njegov prijatelj, ti je Riccardo zagotovo dal poskusiti svojo robo, kajne?«

Razburim se.

»Andre, jaz ne kadim. Kolikokrat ti moram povedati? In Riccardo zame ni preprodajalec. Pravzaprav je lahko tudi to, vendar nisem zato njegov prijatelj. Razumeš? Ti se dobivaš z njim, ker potrebuješ travo, jaz pa zato ...«

Kako naj mu pojasnim razlog?

»... ker je Božja previdnost poskrbela, da sva se srečala.«

Andrea se gromko zasmije.

»Božja previdnost? Daj, je*** se, ti in tvoja previdnost!«

Postavi se na noge, zgrabi nahrbtnik in si ga oprta na rame.

»Poslušaj, Fede, naravnost ti povem: Riccardo je nevaren. Vpleten je v resnično grde kroge in nočem, da bi tudi ti na tak ali drugačen način pristal notri. Če se preveč približaš ognju, se slej ko prej opečeš.«

Skloni se k meni in mi med prste vtakne preostanek svoje cigarete.

Opazujem ga, kako se po stopnicah vzpenja proti šoli.

Au!

Ogorek vržem na tla.

Tudi ta peče.

ENAINTRIDESET

»Si prepričan, da samo ti poznaš ta kraj?«

Riccardo se počasi guga na gugalnici. Na moji gugalnici.

»Med mojimi prijatelji zagotovo. Ampak enkrat sem na tleh našel kondom, zato mislim, da je bil še nekdo drug tukaj ...«

Nasmehneva se.

Hladno sobotno popoldne konec novembra je.

Ledeni zrak reže najino kožo in sončni žarki niso dovolj močni, da bi naju ogreli.

»Fede, nečesa te še nikoli nisem vprašal.«

»Reci.«

Ptički okoli naju brezskrbno čivkajo.

»Si že povedal Eleni, kaj čutiš do nje?«

Zavzdihnem.

»Ne.«

»Pa bi moral,« mi odvrne, »drugače boš izgubil žensko svojega življenja, ona pa bo izgubila najboljšega človeka, kar sem jih kdaj spoznal.«

»Hecaš se, ne?«

»Elena je bila pripravljena ljubiti nekoga, kot sem jaz, a jaz ji nisem mogel dati ničesar v zameno. Ti pa jo lahko osrečiš.«

»Ricky, poglej me,« mu rečem v zadregi. »Niti govoriti ne morem z njo, ne da bi zardel do ušes, pa še starejša je od mene.«

»Jaz sem starejši od nje, pa je nisem znal ljubiti. Ti pa si velik ravno zato, ker znaš ljubiti.«

Tiho obstanem.

»Ti si me naučil te stvari,« nadaljuje. »Lahko si frajer, simpatičen in inteligenčen, kolikor želiš, lahko imaš denar, oblačila priznanih znamk in tiča, dolgega en meter, a če ne znaš ljubiti, vse skupaj ni vredno nič. Ti pa znaš ljubiti, Fede. Svoje življenje znaš podarjati drugim. Zaradi tega si poseben.«

Pogledam ga.

Še nikoli ga nisem videl tako resnega.

Še vedno je Riccardo, a ni isti, kakršnega sem spoznal v McDonald'su. Pravzaprav mislim, da je to pravi Riccardo.

»Prosim, govori z Eleno,« zaključí. »Zaupaj mi.«

Tiho prikimam.

Sonce že zahaja. Ptičje petje odmeva okoli naju.

»Ricky, še nečesa te nisem nikoli vprašal,« mu rečem z jasnega.

»Povej.«

»Bi šel jutri z mano k maši?«

Zavzdihne.

Dolgo premišljuje.

Prikima.

Alberto Ravagnani

TVOJE ŽIVLJENJE, MOJE ŽIVLJENJE

Naslov izvirnika

LA TUA VITA E LA MIA

© izvirnika: 2021 Mondadori Libri S.p.A.,
izvirnik izdala založba Rizzoli, Milano, Italija

© za slovensko izdajo: Družina d. o. o., 2024

Prva izdaja

Prevod: Tatjana Šivic

Jezikovni pregled: Vida Frelih

Korekture: Lejla Križanič Krk

Oblikovanje in grafična priprava: Marko Hrovat, D-tisk

Fotografija na naslovnici: Freepik

Fotografija avtorja: © Giulio Evangelisti

Uredila: Lara Gea Vurnik Navinšek

Izdala in založila: Družina d. o. o.

Za založbo: Tone Rode

Tiskano po naročilu, D-tisk, Grosuplje

Ljubljana 2025

ZALOŽBA
DRUŽINA

Več informacij o knjigah založbe Družina
najdete na spletni strani www.druzina.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.131.1-93-311.2

RAVAGNANI, Alberto

Tvoje življenje, moje življenje / Alberto Ravagnani ; [prevod Tatjana Šivic]. -
1. natis. - Ljubljana : Družina, 2025

Prevod dela: La tua vita e la mia

ISBN 978-961-04-1205-2

COBISS.SI-ID 239074563

Federico živi udobno življenje v ugledni soseski, obiskuje klasično gimnazijo in prosti čas preživlja v župnijskem mladinskem centru. Riccardo pri samo osemnajstih letih sam skrbi za mlajšo sestro, opustil je šolanje, da bi si poiskal delo, velika finančna stiska pa ga je pripeljala na pot kriminala. Malo verjetno se zdi, da bi se fanta kdaj spoprijateljila – sploh zato, ker sta oba zaljubljena v isto dekle. Pa vendar se po spletu okoliščin zgodi prav to. Napeti in pretresljivi mladinski roman, ki je nastal na podlagi avtorjevih izkušenj ob delu z mladimi, je prava oda preobražajoči moči resničnega prijateljstva.

Don Alberto Ravagnani (1993) je mladi italijanski katoliški duhovnik, ki je zaslovel na družabnih omrežjih predvsem z videoposnetki, v katerih na sproščen in dinamičen način pripoveduje o veri. *Tvoje življenje, moje življenje* je njegov prvi roman.

ZALOŽBA
DRUŽINA

9 789610 412052

29,90 EUR